

Život farností 12

občasník pro farnosti Valašské Meziříčí a Lešná prosinec 2009

Vzpomínka na Vánoce

Byly Vánoce jubilejního roku 2000. Tenkrát jsem byl plný očekávání, jakéže ty Vánoce budou. Čím vším mě Pán obdaruje, abych na ně nikdy nezapomněl. Čekal jsem právě duchovní hody. Jenže, místo toho všechno probíhalo docela jinak...

Při půlnoční jsem povzbuzoval lidi, aby byli bdělí a připraveni přijmout, co pro ně Pán přichystal. Vždyť jsme se dočkali něčeho mimořádného. Prožíváme přece jubilejní rok 2000 a v něm událost, která navždy změnila běh lidských dějin. Nekonečný Bůh se nám daroval v Ježíši Kristu a chce v tomto obdarování pokračovat i dnes...

Když půlnoční skončila, šel jsem spát asi o půl třetí s vědomím, že mám ráno první mši až o půl deváté v Lešné a že se tedy trochu vyspím...

O půl sedmé však zvoní telefon, volá kostelník: Otec Jan Žilinský, který měl mít ranní mši, nedorazil. Snad zaspal! Kdo teď půjde k oltáři? V tu chvíli mi byly jasné dvě věci: Budit kaplana Pavla Vágnera by bylo nelidské. A navíc mu všechno dost dlouho trvalo. Mše by začala s půlhodinovým zpožděním. Další skutečnost, která mi došla: I kdybych se oblékl v rekordně krátkém čase, nemohu začít mši svatou dříve než s desetiminutovým zpožděním. Navíc si

každý bude myslet, že jsem zaspal já. V tu chvíli jsem nebyl schopen pochopit, že když bereme na sebe chyby druhých, jako by byly naše vlastní, podobáme se nejvíce Ježíši Kristu. Vždyť on se přece proto narodil, aby vzal na sebe naše hříchy. Místo abych se z toho radoval, dovolil jsem, aby se v mém srdci uhnízily hořké výčitky vůči Bohu: „Proč jsi to dopustil právě o vánocích jubilejního roku? Proč tolik negativních pocitů najednou? Proč, proč, proč...?“ Otcí Janovi jsem to nikdy nevyčítal, ani se na něho nezlobil. Výčitek vůči Bohu jsem se nebyl schopen zbavit ani během mše, při které jsem rozespálý a nepřipravený zíral na svátečně naladěné věřící, ani během celého dne, ani na Štěpána. Smutné Vánoce, navíc beze sněhu, pokračovaly...

Přede mnou byla poslední akce vánoc jubilejního roku: žehnání nové zvoničky v Jarcové. Před Vánocemi jsem si představoval scénu jako vystřiženou z Ladových obrázků: zasněžená vesnice, kapela hraje koledy, stmívá se a do toho zvoní nově posvěcený zvon... Když jsem si bez nálady chystal věci, napadla mně opovážlivá myšlenka: „Pane Bože, jestli mě máš rád, ať se moje představa naplní, ať napadne sníh!“ Riskoval jsem další zklamání, odvolat jsem však už nechtěl.

pokračování na straně 8

Příběh z metra

Bylo už pozdě večer, když jsem přicestovala do Prahy. Poté co jsem vystoupila z autobusu, musela jsem pokračovat dál metrem. Není to příjemný pocit – o půl desáté večer, řeholní sestra v hábitu sama v metru. V důvěře v Boží ochranu jsem spěchala točitými chodbami, schody dolů, zase chodba, další schody, nikde nikdo. Když tu najednou se v tom liduprázdnou ozval mužský hlas: „Jeptulo, počkej! Musím s tebou mluvit!“ Z jedné chodby se vypotácel podnapitý muž ne zrovna nejlepšího vzhledu. Letmo jsem na něj pohlédla a přidala jsem do kroku. Ale on se potácel, jak se dalo, a hlasitě za mnou vykřikoval hrozivým hlasem. „Počkej, jeptulo, slyšíš, neutíkej! Musím s tebou mluvit!“ Přestože mě přepadl hrozný strach, zůstala jsem stát, protože mi ho přišlo líto, když za mnou tak zoufale volal. V ruce jsem sevřela zázračnou medailku Panny Marie a v duchu jsem se modlila za sebe i za něho. Čekala jsem, co bude chtít. Myslela jsem, že bude žebrot peníze nebo něco k jídlu.

Když se ke mně přiblížil, postavil se přede mnou a s nevýslovným výrazem bolesti v očích se mně zeptal: „Jeptulo,

řekni, může i mně Bůh odpustit? Ale řekni mi pravdu, prosím tě!“ Tím mě skutečně překvapil. Bylo mi jasné, že mu nestačí odpověď jednou větou. A tak jsem se s ním dala do řeči o tom, že Bůh má rád každého člověka. Každého, tedy i jeho Bůh stvořil z lásky. A přestože věděl, že zhřešíme, že zklameme tuto jeho lásku, on nás nepřestal milovat. Právě proto poslal svého Syna. Ježíš zemřel za nás, aby přinesl náhradu za naše hříchy. On touží po tom, aby nám mohl odpustit. Touží, abychom litovali svých hříchů a abychom přijali jeho odpuštění.

Můj společník velmi soustředěně naslouchal a znovu se zeptal, zda je to skutečně pravda. Znovu jsem mu to musela potvrdit.

Chvilí uvažoval a potom povídá: „Víš, jeptulo, s kým mluvíš? Podívej!“

To, co následovalo, mi naprosto vyrazilo dech. Rozepnul kabát a pod ním měl pozastřikované pistole, dýky a nože. Třásla jsem se hrůzou, přitom jsem silně svírala medailku a v duchu jsem se modlila.

On začal vyprávět svůj životní příběh. „Víš, já jsem byl poli-

cajtem. Nadělal jsem mnoho zla. Bylo to v těch letech, víš... mnoho lidí jsem zabil. Možná byli docela nevinní. Mne to nezajímalo... A teď, když jsem na penzi, často přemýšlím a mám z toho děsivý strach. Zvláště večer. Nemohu usnout, je to strašné. Děsím se, že Bůh mi to nikdy neodpustí.“

Bylo vidět, že se hodně trápí. Řekla jsem mu, že by mu pomohla modlitba a ať se večer modlí, když ho ovládne ten strach. Zeptala jsem se ho, zda se už někdy modlil. Odpověděl, že je pokřtěný. Pocházel z Moravy a jako malý chlapec dokonce ministroval. Ale později všechno zanedbal a teď už se modlit zapomněl. Navrhla jsem mu, že to může zkusit spolu se mnou.

A tak jsme se v ten pozdní večer v metru spolu modlili Otčenáš, Zdrávas Maria a Sláva Otcí. Slyšela jsem, jak odjíždí další vlak, ale to teď nebylo podstatné.

Když jsme se pomodlili, povzbudila jsem ho, aby vyhledal kněze, že on mu pomůže připravit se na zpověď, a aby se ze všeho vyzpovídal. Bůh mu tak určitě odpustí. Slíbila jsem mu, že i já se za něho budu modlit. Nakonec jsem mu věnovala zázračnou medailku Panny Marie a naučila jsem ho modlit se větu na medailce napsanou.

Přestože zpočátku bylo v jeho očích zoufalství, nyní jsem v nich viděla záblesky naděje a osvobození. Z toho, co jsem mu pověděla, byl šťastný. Chtěl se mi nějak odvděčit a přitom nevěděl, co by mi dal. Nakonec vytáhl z kapsy stokorunu a vtiskl mi ji do ruky. Nemohla jsem ho odmítnout, abych ho neurazila. A ještě něco – z druhé kapsy vytáhl klobásu a říká: „Vem si buřt. Víš, to jsem vzal pro psa. Ale vem si ho ty. A jdi, jeptulo, jdi a všem to říkej, že Bůh je ochotný nám odpustit...“

Pomalou odcházel a jako poklad si odnášel tato slova o Božím milosrdenství, která si stále opakoval. Více už mi nevěnoval pozornost a ztratil se ve spletitých chodbách pražského metra. A já jsem mezitím úplně zapomněla na svůj strach, ponořila jsem se do modlitby vděčnosti za dar odpuštění a do úvah o tom, jak moc toto Boží milosrdenství člověk potřebuje.

Z knihy Velké jubileum, srpen 1999

Pozor! První pátek!

Nejdříve bych chtěl vyjádřit radost nad tím, jak se stále „drží“ první pátky ve farnosti Valašské Meziříčí. U zpovědnice je ráno i večer pěkná fronta. Ve dne, v noci je vystavená Nejsvětější svátost oltářní a také účast na ranní i večerní mši svaté je o poznání větší než jiné všední dny. Dále po večerní mši svaté následuje od 18.45 do 20.00 hodin společná adorace, na kterou přijíždějí lidé i z jiných farností a navíc stále lépe hrají a zpívají mladí, kteří rádi jezdí na festival do Medžugorie. Toto všechno je součástí prvního pátku v naší farnosti.

Vznik

Teď se zamysleme, jak první pátky vznikly. Asi největší význam pro jejich rozšíření měl dvanáctý příslib, který dal

Ježíš při svém zjevení sv. Markétě Alacoque (*čti Alakok*):

„Všem, kteří budou přijímat svaté přijímání na první pátek v měsíci nepřetržitě po devět měsíců, slibuji milost pokání při umírání: nezemřou v nemilosti ani bez svátosti. Mé Srdce jim bude bezpečným útočištěm v posledních chvílích života.“

Tento příslib se šířil v době, kdy se chodilo ke svatému přijímání jednou až dvakrát za rok, a to jen bezprostředně ihned po svaté zpovědi. To aby byl člověk dokonale čistý. Proto si nikdo nedokázal představit, že by šel na první pátek ke svatému přijímání a nebyl těsně před tím u svaté zpovědi. Proto od té doby svatá zpověď jaksi neoddelitelně k prvnímu pátku patří.

Současnost

Dnes je situace docela jiná. Lidé si vesele chodí celý rok ke svatému přijímání a ke zpovědi jdou třeba jen jednou nebo dvakrát za rok. Nechci teď posuzovat jednotlivé případy, ale myslím si, že by zvláště pro děti a pro mladé, kteří pravidelně přistupují ke svatému přijímání každou neděli, měla být měsíční zpověď něčím naprosto samozřejmým. Pokud by ovšem konkrétnímu člověku zpovědník například neřekl: „Jsi tak čistý a svatý, že ti stačí zpověď jednou za rok.“

Prakticky

Kdo má tedy chodit ke svaté zpovědi na první pátek?

- Především děti i dospělí, kteří chtějí devět měsíců každý první pátek přijmout Ježíše ve svatém přijímání, a tím splnit podmínku pro dvanácté zaslíbení Ježíše Krista sv. Markétě Marii Alacoque.
- Děti a mladí, kteří sice už devět prvních pátků „mají“, na pravidelnou účast v první pátek si však natolik zvykli, že je pro ně velmi výhodné využít tohoto dne k pravidelné měsíční zpovědi.
- Dospělí, kteří kromě prvního pátku kostel ve všední den nikdy nenavštíví a chtějí pravidelně přistupovat jednou za měsíc ke svaté zpovědi.
- Ostatní, zvláště ty, kteří chodí i jiné všední dny do kostela, prosím, aby na první pátek ke zpovědi nechodili. Využijte této možnosti jiný den a umožněte přijmout svátost smíření na první pátek zvláště dětem a mladým.

Nový rok

První pátek v roce 2010 připadne na Nový rok. Co teď? Mše svaté budou jako v neděli. Po mši svaté nebudou obvyklé pobožnosti k Srdci Páně. Dopoledne bude ke zpovědi velmi málo času. (Přestože před osmou a půl desátou do zpovědnice na chvíli půjdu). Bude se však zpovídat před večerní mši svatou a vzhledem k tomu, že za námi bude bouřlivá silvestrovská noc, velmi doporučuji všem, kdo „si dělají první pátky“, aby šli k přijímání až večer po dobré svaté zpovědi. Zpovídat se však bude i ve středu a ve čtvrtek před každou mši svatou. Půjdete-li však ke zpovědi tyto dny, chovejte se na Silvestra slušně. Tím nechci říct, aby se ti, kteří půjdou ke zpovědi až na Nový rok večer, chovali neslušně.

Na závěr

1. leden 2010 je ideální termín pro ty, kteří si chtějí „udělat“ devět prvních pátků. Začnete v lednu, skončíte v září. Pokud by byl někdo nemocný, a tak by sérii prvních pátků hrozilo přerušení, je možné požádat kněze o návštěvu se svatým přijímáním. Rádi vyhovíme. Pro úplnost si ještě můžete přečíst všech dvanáct příslibů, které dal Pán Ježíš sv. Markétě Marii Alacoque. Ježíšovo Srdce je bohaté a štědré ke všem, kdo ho uctívají.

o. Pavel

PŘÍSLIBY CTITELŮM JEŽÍŠOVA SRDCE

1. Dám jim všechny milosti potřebné pro jejich stav.
2. Vnesu pokoj do jejich rodin.
3. Potěším je v jejich trápeních.
4. Budu jim v životě bezpečným útočištěm, zvláště v hodině smrti.
5. Vyleji hojnost požehnání na všechno jejich konání (podnikání).
6. Hříšníci najdou v mém Srdci zdroj milosti a nekonečné moře milosrdenství.
7. Lhostejné duše se stanou horlivými.
8. Horlivé duše dosáhnou velké dokonalosti.
9. Požehnám také domům, kde bude vystaven a uctíván obraz mého Nejsvětějšího Srdce.
10. Kněžím dám dar, že obrátí i nejzatvrzejší hříšníky.
11. Jména těch, kteří tuto úctu šíří, budou zapsána v mém Srdci a nikdy z něj nebudou vymazána.
12. Všem, kteří budou přijímat svaté přijímání na první pátek v měsíci nepřetržitě po devět měsíců, slibuji milost pokání při umírání: nezemřou v nemilosti ani bez svátosti. Mé Srdce jim bude bezpečným útočištěm v posledních chvílích života.

Slovo života

listopad 2009

„Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“ (Mt 5,16)

(...) Světlo se projevuje v „dobrých skutcích“. Záhřeby dobré skutky křesťanů. Namítneš snad, že dobré skutky nedělají pouze křesťané. I ostatní se podílejí na pokroku, staví domy, usilují o spravedlnost... Máš pravdu. Samozřejmě že i křesťan tohle všechno dělá a má dělat, ale jeho specifickým posláním není jenom to. Křesťan má konat dobré skutky v novém duchu, tak, že už nežije on, ale Kristus v něm.

Evangelista totiž nemá na mysli pouze jednotlivé skutky lásky (například navštěvovat vězně či odívat nahé nebo další skutky milosrdenství, aktuální v dnešní době), ale naprosté přilnutí života křesťana k Boží vůli, které působí, že se „dobrým skutkem“ stává celý jeho život. Křesťan se tím stává jakoby průzračným a chvála za jeho skutky se už nevzdává jemu, ale Kristu v něm, protože jeho prostřednic-

tvím je Bůh přítomen ve světě. Úkolem křesťana tedy je dát zazářit světlu, které v něm přebývá, a být tak „znamením“ této Boží přítomnosti mezi lidmi.

„Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“

Podobně jako dobré skutky každého jednotlivého věřícího, má i křesťanské společenství ve světě totéž specifické poslání. Má odhalovat svým životem Boží přítomnost, která se projevuje tam, kde jsou dva nebo tři sjednoceni v jeho jménu, přítomnost Bohem přislíbenou církvi až do konce věků.

Prvotní církev připisovala těmto Ježíšovým slovům velkou důležitost. Zvláště v těžkých chvílích, kdy byli křesťané osočováni, je povzbuzovala, aby nereagovali násilím. Jejich chování mělo být tím neúčinnějším vyvrácením zlých pomluv. V listu Titovi čteme:

„Stejně tak napomínej mladé muže, aby se ovládali. Ty sám buď ve všem vzorem správného chování: (ukazuj) neporušenost v nauce, vážnost, zdravé učení, jemuž není možno nic vytknout, aby tak o nás protivník nemohl říci nic špatného a byl zahanben.“

„Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“

I dnes je důsledně žitý křesťanský život světlem, které přivádí lidi k Bohu. Poslechni si jeden příběh:

Antonie odešla kvůli práci ze Sardinie do města Grenoble ve Francii. Našla zaměstnání v jedné kanceláři, kde mnozí neměli příliš velkou chuť do práce. Jako křesťanka se Antonie snažila v každém vidět Ježíše, kterému je třeba sloužit, všem pomáhala a byla vždy klidná a usměvavá. V kanceláři se často někdo rozzlobil, zvýšil hlas, vylil si na ni zlost, či si z ní utahoval: „Jestli máš takovou chuť do práce, tady ji máš, můžeš ji udělat i za mě.“ Antonie mlčky pracovala dál. Věděla, že tito lidé nejsou zlí, jen má každý z nich pravděpodobně nějaké trápení.

Jednoho dne, když ostatní odešli, se jí nadřízený zeptal: „Jak to, že nikdy neztrácíte trpělivost a vždy se usmíváte?“ Odpověděla s úsměvem: „Snažím se být klidná a vidět věci z té dobré stránky.“ Nadřízený ji na to s údivem odpověděl: „To musí mít určitě něco společného s Bohem, jinak to není možné. A to jsem v Bohu nevěřil!“ Za několik dní Antonii zavolali na ředitelství, kde se dozvěděla, že bude přeložena na jiné pracoviště, aby je proměnila – jak jí ředitel řekl – stejným způsobem jako to, kde pracovala dosud.

„Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“

Charita informuje

Charitní pečovatelská služba Kelč poskytuje profesionálně pečovatelskou službu na území Kelče a v okolních obcích od roku 2003. Zaměřuje se na péči o seniory, zdravotně a sociálně znevýhodněné občany v jejich domácím prostředí a také poskytuje péči rodinám, ve kterých se současně narodilo tři a více dětí. Charitní pečovatelská služba při-

chází do domácího prostředí k potřebným lidem, kteří se sami o sebe nemohou postarat, ať již z důsledku věku, fyzického handicapu nebo nepříznivých sociálních podmínek a poskytuje jim pomoc při uspokojování základních životních potřeb, vedení domácnosti a zajištění práv a oprávněných zájmů. Také půjčujeme rehabilitační a kompenzační pomůcky do domácnosti klienta. Jedná se např. o polohovací postel s antidekubitní podložkou, chodítka, sedátka do vany, protiskluzové podložky vanové, jídelní stůlek, vozík mechanický, podložní mísa a jiné pomůcky. Region působnosti: Choryně, Lhota u Choryně, Kladeruby, Kunovice, Loučka, Podolí, Police, Nemetice, Lázy, Komárovice, Lhota u Kelče, Babice, Kelč.

Kontakt na službu: Charitní pečovatelská služba, Domácí péče, POBOČKA KELČ č. 39, (přístavba radnice), 756 43 Kelč, telefon 571 641 018 , 776 746 341

email: dompece.valmez@caritas.cz

Činnost služby je finančně podporována zejména MPSV a Zlínským krajem – právě Zlínský kraj přispěl v závěru roku účelovou neinvestiční dotací na podporu provozu této služby částkou 105 000 Kč. I touto formou bychom rádi Zlínskému kraji poděkovali.

Další službou, kterou finančně podpořil Zlínský kraj, a to částkou 70 000 Kč, je osobní asistence. Služby osobní asistence jsme začali poskytovat v roce 2003, kdy jsme reagovali na potřeby občanů města Valašské Meziříčí. Od 1. září 2008 jsme poskytování osobní asistence rozšířili i o region Kelečska. Posláním Centra osobní asistence je pomoci lidem se zdravotním znevýhodněním kompenzovat jejich handicap tak, aby se mohli v co největší míře zapojovat do běžného života. Tato pomoc se poskytuje formou služby osobní asistence. Jedná se o osobní pomoc se zvládnutím běžných každodenních dovedností a úkonů, které by člověk dělal sám, kdyby neměl postižení. Doba poskytování osobní asistence se sjednává individuálně podle potřeb klientů. Kontakt na službu - Iveta Minářová - vedoucí Centra osobní asistence (odpovídá za chod zařízení, kvalitu poskytovaných služeb, je garantem smlouvy o poskytování služby);

tel: 776 746 341, email: oasistence.valmez@caritas.cz

Charita Valašské Meziříčí děkuje srdečně všem fyzickým i právnickým osobám i jednotlivcům za podporu, přízeň a spolupráci za uplynulý rok 2009. Děkujeme všem, kteří jste nás jakkoliv podpořili, velmi si toho vážíme. Těšíme se na spolupráci v roce 2010 a přejeme Vám pozeňnaný celý rok 2010.

S přáním dobra a pokoje

zaměstnanci Charity Valašské Meziříčí

ZŠ Salvátor

Vstup každý, kdo máš chuť!

Ve středeční podzimní den 11. listopadu 2009 se třída 2. ročníku naší školy Salvátor proměnila v místo dětského nadšení, kutění a kouzlení z toho, co nám příroda na podzim nadělila.

Kdo vstoupil, byl vítán na Tvořivém odpoledni našeho školního kroužku Tvořivá dílna pro tentokrát nazvaném Čarování s přírodninami pod našimi prsty.

K mému překvapení bylo záhy ve třídě jako v mraveništi a nezměnilo se to ani v průběhu dalších dvou hodin.

Většina dětí nejprve procházela od stolečku ke stolečku, zvažovala, do čeho se dříve pustit. Oblíbenost některých činností byla velká. Zprvu všechny vyráběly podle nabídnutých předloh krmítka, korále, vařechovou loutku, postavičky... Ale přestože bylo z čeho vybírat, ukázalo se, že mnohým jen nachystané náměty nestačily. S nadšením přijali bohatost stolu s přírodninami a pustili svou fantazii „na špacír“. Vznikaly tak nové a nové nápady podle chuti malých i větších pracovníků a pod jejich rukama dostaly přírodniny nové tvary.

Do malé třídečky se během necelých tří hodin vešla necelá pětina žáků školy. Přišli mezi nás i někteří sourozenci předškoláci a dařilo se jim výborně. Tak neváhejte a přijďte příště i vy.

Karolína Kramolišová,

Prosinec se v naší škole již tradičně odehrává v duchu adventního času a přípravy na Vánoce. Třídy jsou slavnostně vyzdobené a žáci se připravují na různé vánoční akce. Paní učitelka Fialková zapojila všechny třídy do adventního projektu Adventní čekání. Začalo se u prvňáčků a poslední den školy, 18. prosince, skončili v tomto projektu deváťáci. Každý den prochází jedna třída těmi ostatními a oznamuje, že Advent je čekání na příchod Spasitele. Pak darují každé třídě malý dárek (výrobky dětí). Poslední den školy v letošním kalendářním roce bude mít každá třída na dveřích devět dárečků od svých spolužáků a společně sestaví harmoniku z devatera dveří (papírových výrobků), které se postupně den po dni otevírají jako symbol čekání na příchod Ježíše Krista.

V úterý 15. prosince si celá škola užila filmové představení Doba ledová 3. Tento žánr baví malé i velké.

Školní sbor Broučci pod vedením paní učitelky Bezděkové si připravil na středu 16. prosince pásmo vánočních písní. Všichni se moc těšíme na naše nejmenší zpěváčky.

Již tradičně si připravil náš 9. ročník vystoupení Živého Betléma. Letos se konalo v pátek 18. prosince v 16.00 h na náměstí. Pásmo o narození Ježíše Krista s žáky nacvičila paní učitelka Vodáková.

Už od pondělí 21. prosince si budou naši žáci užívat vánoční prázdniny, které jim prodlužují dva dny ředitelského volna (21. a 22. prosince). Doufáme, že si všichni odpočinou a v pondělí 4. ledna opět zasednou do školních lavic, aby ještě na poslední chvíli zabrali a dosáhli co nejlepších výsledků, které se pak objeví na pololetním vysvědčení.

Za vedení i učitele ZŠ Salvátor přeji všem čtenářům Života farností požehnané Vánoce a v novém roce 2010 hlavně hodně zdraví, štěstí a radosti z dětí.

Lenka Adámková

Vánoční přání

Pokoj vám od Ježíše, který přichází, On je s námi, i když denně musíme bojovat s různými problémy a těžkostmi! Musíme se stále držet Kristova kříže, abychom měli sílu nést i ten náš každodenní kříž. Když obejmeme Ježíšův kříž spolu s naším křížem, pak se tento náš kříž stává křížem oslaveným, zářícím a my projdeme ohněm spolu s Kristem. Očišťování je často bolestné, ale má to smysl, neboť to vše vede k jednomu cíli - k životu s Ježíšem. A pro tento cíl, či cestu se vyplatí všechno vydržet, všechno opustit, zanechat všeho, co není ve shodě s Boží vůlí.

A navíc, když se držíme tohoto kříže, pak i ďábel od nás utíká velmi daleko. Ďábel nesnáší kříž! A proto se snaží, aby i nás svedl z této vyvolené cesty kříže. Ale když přijmeme ten náš kříž a neseme ho spolu s Ježíšem, je to ta „bezpečná“ cesta. Jen se nemíme litovat, když na nás dolehnou těžkosti anebo se srovnávat s druhými, jak oni jsou na tom lépe a jak jen my jsme ti chudáci... Ne! To vše pochází také od ďábla. On je velmi mazaný!

S každým z nás má Pán svůj jedinečný plán a jedinečnou cestu. A aby nás přitáhl k sobě, používá si k tomu hodně rozdílné prostředky. Proto jeden potřebuje to, a druhý zase něco úplně jiného. My nemůžeme všemu rozumět, co s námi Pán činí, ale můžeme udělat jedno - říci mu:

„Ano, Pane, tady jsem, abych konal - konala tvou vůli, dělej si se mnou co chceš. Jen ty víš, co je pro mě to nejlepší. Já to nevím, ale to nevadí, protože já ti důvěřuji a dávám se ti takový - taková, jaká jsem. Dávám ti svoje touhy i přání, svoje talenty i svoje slabosti, svoje radosti i svoje hříchy a těžkosti. Všechno ti dávám a všechno přijímám z tvé dobrotivé a milující ruky. Děkuji ti, že se o mě tak s láskou

staráš, děkuji ti za vše, co jsi už v mém životě vykonal, a důvěřuji ti, že i budoucnost je ve tvých rukou, neboť ty jsi můj Bůh, můj Otec, můj Pán a Král. Minulost je skrytá v tvém milosrdenství, budoucnost povede tvá prozřetelnost. Vše, co mám, je jen tato chvíle, ve které tě chci, Ježíši, milovat. Ty víš všechno. Ty víš, i jak chabá a nedokonalá je má láska, ale to nevadí, chci tě milovat a ty doplň, co mi chybí, neboť skrze tebe a s tebou můžu všechno. Díky, Pane. Chválím tě a velebím tě, neboť ty vše dobře činíš. Pomoz mi milovat tě ve svých bližních. Amen.“

Požehnaný Advent i Vánoce 2009 vám přeje

*S. M. Faustyna Kublová, O. Cist
Herz Jesu Kloster, Düsseldorf, Německo*

Kde se vzaly Vánoce a tradiční vánoční prvky?

„Kdyby se Kristus tisíckrát narodil v Betlémě, není nám to nic platné, jestliže se nezrodí v našich srdcích.“

Milí farníci a všichni lidé dobré vůle, Kde se vlastně vzaly vánoce? Je 25. prosinec skutečně dnem narození Ježíše Krista, našeho Vykupitele a Spasitele? Dějiny o této skutečnosti nepodávají žádnou zprávu a ani autoři Bible nezaznamenali datum Kristova narození. Pouze evangelista Lukáš uvádí jisté historické pozadí a zaznamenává, že se tak stalo v době prvního sčítání lidu v římské říši, které nařídil císař Augustus. Současné datum slavení Kristova narození i některé vánoční prvky však mají původ v dávné historii již před Kristem. Některá nekřesťanská náboženství totiž věřila, že Slunce je Bůh nebo jeho syn. Naši předci přirozeně vyzorovali a také o tom byli dlouho přesvědčeni, že jejich bůh Slunce se každým rokem opětovně rodí. Noc z 24. na 25. prosince pokládali za tuto dobu zrození. Slunce totiž po této noci stoupá na obzoru denně výš a výš. My dnes víme, že to je jen zdánlivý pohyb Slunce, který je dán skutečným otáčecím Země kolem své osy. Navíc délka denního oblouku Slunce a sklon k obzoru závisí na zeměpisné šířce a na roční době. Jak víme, tak Země ještě pluje kolem Slunce po eliptické dráze a její osa není kolmá k rovině ekliptiky. Takže nejkratší denní oblouk vykoná Slunce o zimním slunovratu, ale právě od tohoto dne tento oblouk začíná narůstat směrem k letnímu slunovratu a den se prodlužuje. Tajemný jev si vysvětlovali jako vzrůst nově narozeného slunečního dítěte. Proto tato a další noci byly odedávna považovány za „svaté noci“. Kořeny dnešních vánoc je tedy třeba hledat již v pohanských oslavách zimního slunovratu a to nejen v Evropě, ale také v severní Africe, Asii, u amerických Indiánů a jinde. Ve starém Římě se nakonec oslavy ustálily na 25. prosinec. Datum zvolil r. 274 po Kr. císař Aurelián jako den „natalis solis invicti“ – „den Zrození nepřemožitelného

Slunce“ a po celé říši se konaly velké náboženské pohanské oslavy. První křesťané neslavili žádný den jako památku Ježíšova narození. Od počátku Církve se slavili především velikonoce. Od té doby, co křesťanství obdrželo svobodu a pohanská náboženství v římské říši ustupovala do pozadí, dostali pohanské posvátné noci křesťanský význam. Ve 3. století se sice křesťané v Egyptě domnívali, že se Ježíš narodil v květnu, později např. sv. Jan Zlatoústý se domníval, že to bylo 20. prosince, ale nakonec byl pokřesťanštěn den pohanského „zrození Slunce“ a v Římě se asi od roku 350 slavilo narození Krista k tomuto datu. Ve východní části Církve však slavili den narození Krista 6. ledna.

K vánocům se pojí také vánoční stromček. I ten má svůj původ v pohanství. Kromě kultu boha Slunce nebo kultu bohyně matky (např. Astarty-Ašery, manželky boha Baala), existoval i rituální kult stále zeleného stromu, tzv. evergrínů. Obvykle to byly cypřiše, terebint nebo jedle. Oslavy provázely veselice kolem stromu, na který se věšeli ozdoby, ovoce, pamlsky a světla. Stromy se také stavěly po obou stranách baalova oltáře a kmen stromu s větvemi bez kořene symbolizoval právě bohyni matku. Nejprve se slavilo ve volné přírodě, později doma, protože to bylo pohodlnější. Strom, resp. dřevo stromu je však obsáhlým symbolem, proto jej přejalo i křesťanství, vždyť v jeslích ze dřeva se narodil Kristus a na dřevě kříže také jako pravý člověk zemřel. Ale i pečivo a cukroví jsme převzali od pohanů. Pohané pekli na počest svých bohů rozmanité koláče v podobě pletenců (dnešních vánoček), slunečních kotoučů, měsíčních srpků a hvězd. Už Židé se ve starých dobách přizpůsobili zvykům svých pohanských sousedů a jednali podle jejich zvyků, jak je psáno např. u proroka Jeremiáše: „ženy zadělávají těsto na koláče pro královnu nebes a přinášejí oběti cizím bohům a tak mě urážejí.“ (Jer. 7,17.18). Stavění jeslí a betlémků bylo však mnohem pozdější. Tato tradice pochází od sv. Františka z Assisi a odtud se šířila velmi především v předalp-ských zemích a v jižní Itálii mezi rolnickým obyvatelstvem a stalo se pevnou součástí vánočních zvyků. V Čechách se zvyk rozšířil koncem 18. stol. a býval spojen s vánočními hrami. Kapr na stole však je pravděpodobně již lidový zvyk, protože v každé zemi je to téměř různé. Nicméně ryba jako postní jídlo je spojena právě s půstem na Štědrý den, ale také je symbolem křesťanů.

o. Petr

Vánoční koncert

V neděli 27. prosince v 15.30 hodin se uskuteční ve farním kostele vánoční koncert. Opět se představí chrámový sbor a komorní orchestr. Sbor si připravil skladby z adventního a vánočního období převážně starých mistrů. Orchestr uvede mimo jiné houslový koncert J. S. Bacha, sólového partu se ujme Alena Jelínková. Zpestřením koncertu bude vystoupení mladé sopránistky Evy Běrské, ta za doprovodu orchestru zazpívá několik známých koled.

Srdečně zveme.

Bohumír Kratochvíl

Nedožitých 60. let O. Jana Valenty

*25. 12. 1949

†10. 7. 2008

V letech 1987 – 1994
farářem a děkanem
ve Valašském Meziříčí

Přesně před dvaceti lety o Vánocích slavil O. Jan Valenta své čtyřicáté narozeniny v naší farnosti. Už v této době měl vážné zdravotní problémy, které jej provázely až do jeho předčasné smrti. Přesto se nikdy ve své kněžské službě příliš nešetřil a horlivě sloužil Pánu i svěřeným duším. Když ho něco rozčílilo, dokázal mocně pozvednout hlas. Ale když ho něco rozesmálo, smál se tak, že se trásla celá fara. Vzpomeňme o těchto Vánocích na to všechno, co pro naši farnost udělal a odpusťme to, co se snad nepovedlo. Především se však modleme za spásu jeho duše a v roce zvláště zaměřeném na kněze vyprošujme nová kněžská a řeholní povolání i z naší farnosti.

Desátá Tříkrálová sbírka
...za světlem dobrých skutků

Dne 9.1. 2010 proběhne tradiční Tříkrálová sbírka, jejímž hlavním posláním je pomoc rodinám a lidem v nouzi, ale také podpora charitativního díla na Ukrajině. Ve spolupráci s Armádou ČR podpoříme také obnovu provincie Logar v Afghánistánu.

Prosíme všechny odvážné koledníky, děti i průvodce o pomoc při realizaci této sbírky v našem městě. Přihlášky najdete v kostele na stolku s tiskovými, které již vyplněné vložte do krabičky označené logem Charity. Děkujeme!!!

Kontakt na koordinátory:
Petr Vrána 776 243 761
Petr Liška 777 672 903 nebo 571 619 981 nebo valmez@charita.cz
Jana Trusínová 739226201

Využití TKS 2009

- 15 % Arcidiecézní Charita Olomouc 84 920,25 Kč
- 5 % Krizový fond ACHO 28 306,75 Kč
- 2 % Nouzový fond ACHO 11 322,70 Kč
- 15 % Humanitární pomoc 84 920,25 Kč
- 5 % Sekretariát SCHŘ 28 306,75 Kč
- 5 % režie sbírky 28 306,75 Kč

53 % Charita Valašské Meziříčí 300 051,55 Kč:
200 051 Kč – rekonstrukce Azylového domu a Denního centra
50 000 Kč – přímá pomoc
50 000 Kč – podpora charitativního díla na Ukrajině

www.trikralovasbirka.cz

Tříkrálová sbírka

V našich farnostech proběhne tentokrát v sobotu 9. ledna. Už teď je však třeba všechno dobře připravit. Z Olomouce jsme dostali několik nových podnětných návrhů a něco jsem připsal z vlastních zkušeností:

1. Cíl

Prvotním cílem sbírky je předat radostnou zvěst o tom, že se Bůh stal člověkem, o tom, že Bůh je láska. Zároveň je tato sbírka příležitostí vydat osobní svědectví o této lásce.

2. Modlitba

Chtěl bych pozvat jak jednotlivce, tak různá společenství v naší farnosti, abychom se již teď modlili za ty, kteří půjdou koledovat, za ty, které navštívíme. Za ty, kteří nás přijmou, i za ty, kteří nás odmítnou. Za organizátory sbírky, aby měli především pevné nervy a svatou trpělivost.

3. Přihlášky

Čím více se přihlásí dětí i dospělých, tím kratší bude koledování a tím pozitivnější zážitky z něho mohou mít koledníci. Jsou i takoví nadšenci, kteří s úžasným nasazením koledují až do pozdních večerních hodin. Takových je však velmi málo. Prosím dospělé, aby si, pokud je to možné, vyhlédli trojici dětí a přihlásili celou skupinku.

4. Oblečení

Cituji z instrukce: Neoblékat děti do vyřazených ministrantských nebo kněžských obleků. Mají vypadat důstojně, vznešeně. Mají mít královské řízy, přepásané barevnou stuhou nebo různobarevné pláštěnky s přezkou. Na hlavě mají mít královskou korunu nejlépe zlaté či stříbrné barvy, je možné, aby byly označeny písmeny K-M-B. První koledník může nést na tyči betlémskou hvězdu.

Dodávám: Je dobré, když jeden ze tří králů nese košík, ve kterém je vidět nějaké sladkosti. Pokud se tyto věci nesou v igelitce, stává se, že si lidé, za kterými přicházíme, vzpomenou až později, že mohli dětem něco dát, a pak nás hledají po celé vesnici. Navíc si děti za dlouhé koledování zaslouží sladkou odměnu.

Je možné, že si někdo říká už několik let: „Příští rok budu doprovázet malé koledníky!“ Jenže, pak se přiblíží termín sbírky a naplnění slibu se odkládá na rok příští. Jiný si může naopak říkat: „Už jsem dost koledoval, teď dám šanci dalším.“ Ty první bych chtěl povzbudit, ať už to konečně zkusí, ty druhé, ať své rozhodnutí aspoň o rok odloží.

Tolik prozatím o Tříkrálové sbírce. Zapište si ji do svých kalendářů a vyjděme „udělat něco krásného pro Boha“ (*Matka Tereza*).

o. Pavel

SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH 2009

	Hrachovec	Lešná	Jasenice	Valašské Meziříčí
Štedrý den čtvrtek 24. prosince		21 ³⁰ „Půlnoční“		6 ³⁰ — poslední adventní mše svatá 16 ⁰⁰ — pro děti (s doprovodem cimbálové muziky) 22 ⁰⁰ — zpívá chrámový sbor 24 ⁰⁰ — zpívá schůla
Slavnost Narození Páně pátek 25. prosince		8 ³⁰	10 ⁰⁰	6 ³⁰ , 8 ⁰⁰ 9 ³⁰ — zpívá chrámový sbor 17 ³⁰
Svátek sv. Štěpána sobota 26. prosince	10 ⁰⁰	8 ³⁰		6 ³⁰ , 8 ⁰⁰ , 9 ³⁰ 17 ³⁰ — kostel sv. Jakuba v Krásně
Svátek Svaté Rodiny neděle 27. prosince		8 ³⁰	10 ⁰⁰	6 ³⁰ , 8 ⁰⁰ , 9 ³⁰ a večer v 17 ³⁰
Silvestr čtvrtek 31. prosince		16 ⁰⁰		15 ³⁰ — děkonná bohoslužba na konci roku, Te Deum, svátostné požehnání
Slavnost Matky Boží, Panny Marie pátek 1. ledna		8 ³⁰	10 ⁰⁰	6 ³⁰ , 8 ⁰⁰ , 9 ³⁰ a večer v 17 ³⁰

Vzpomínka na Vánoce

pokračování ze strany 1

Když jsem dojížděl do Jarcové, bylo asi pět stupňů nad nulou a začalo hustě pršet. To nám ještě scházelo! Proběhne vůbec tato akce? Představoval jsem si, jak v dešti a blátě stojíme u zvoničky, a začal jsem si oblékat rochetu a bílý pluviál. Kouknu z okna kulturního domu. Mezi kapkami deště se objevily první vločky sněhu. Venku se prudce ochladilo. Když se průvod s kapelou dal do pohybu, dalo se říct, že sněží. A když jsem začínal modlitbu u zvoničky, bylo všude kolem nás bílo jako v pohádce. „Pane Ježíši, ty mě máš rád,“ opakoval jsem si v duchu a do očí mi vyhrkly slzy radosti. Stmívalo se, muzikanti hráli Tichou noc a v mém srdci už nebylo ani kousíček hořkosti, jen hluboký pokoj a radost. Jedno bylo jisté, že na Vánoce jubilejního roku 2000 nikdy nezapomenu. Pokud o letošních Vánocích nebude probíhat všechno podle vašich představ, snad vám tento příběh pomůže udržet naději, že se jednou všechno k dobrému obrátí. Šťastné a veselé!

o. Pavel

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Matyáš Vítězslav Rybka
Filip Jakub Juřica
Matyáš Pavel Krumpholz
Taťána Tomanová
Radka Izáková
Šimon Josef Kříž

Ondřej Přemysl Kříž
Martin Marek
Jindřich Karel Pešl
David František Januš
Kristýna Marie Těhanová

Svatost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Mario Lakatoš Marika Minarčíková
Soudní 1221 Luční 1339
Tomáš Pernický Věra Chudějová
Loučka-Podolí 31 Rožnov pod Radhoštěm

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

František Sadílek *29. 1. 1927 †9. 11. 2009, Veselá 80
Zbyněk Pobořil *22. 12. 1964 †15. 11. 2009, Poličná 423
Miroslava Fojtíková *27. 7. 1939 †17. 11. 2009, Penzion Podlesí
Zdeněk Vrla *19. 6. 1936 †18. 11. 2009, Smetanova 28
Antonín Horák *24. 10. 1942 †22. 11. 2009, Jasenice 97
Josefa Bajarová *24. 6. 1937 †24. 11. 2009, Jasenice 77
Božena Petráková *26. 6. 1927 †25. 11. 2009, Luhačovice,
J. Černíka 402
Stanislav Zuzaňák *8. 2. 1934 †25. 11. 2009, Hrádky 348
Josef Vozák *1. 3. 1945 †5. 12. 2009, Schlattauerova 541

Lešná

Marie Matyášová *25. 4. 1915 †20. 11. 2009, Penzion Podlesí
Marie Kovaříčková *1. 12. 1925 †6. 12. 2009, Penzion Podlesí

Mariánské informace

Z kalendáře Fatimského apoštolátu pro rok 2010

- Exercicie P. Eliase Velly, exorcisty z Malty jsou plánovány ve dnech 2. května – 6. května 2010. Následuje víkendový seminář vnitřního uzdravení ve dnech 7. května – 9. května 2010.
- Exercicie P. Jamese Manjackala budou ve dnech 24. srpna – 29. srpna 2010.
- Exercicie pro mládež P. Anthony Vadakemura ve dnech 18. června – 24. června 2010.
Je nutné se přihlásit na adrese ČM Fatina, 569 11 Koclířov 195.
- Pouť Fatimského apoštolátu do Medžugorje je plánována ve dnech 13. září – 19. září 2010. Pouť na Turzovku 19. června 2010 a následný den 20. června 2010 do Litmanovce.
- Nejbližší oblastní setkání Fatimského apoštolátu našeho regionu bude 9. února 2010.
- Přeji a vyprošuji všem tvůrcům i čtenářům ŽF požehnané svátky vánoční a Boží požehnání s ochranou Panny Marie do nového roku.

Václav Chládek

CHARITA VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ
Kpt. Zavadila 1345, 757 01 Valašské Meziříčí

**Charita Valašské Meziříčí a Kulturní zařízení
města Valašské Meziříčí**
pořádají přednášku

P. Prokopa Siostrzonka OSB
převora benediktinského kláštera v Břevnově

na téma

***Spiritualita všedního
dne***

v pátek 29.1. 2010
v 18:30
velký sál KZ

Dobrovolným vstupným podpoříte
projekt *Adopce na dálku*.
Děkujeme!

BANKOVNÍ SPOJENÍ:
ČS, a. s. Valašské Meziříčí,
číslo účtu: 1766921369/0800

IČO: 47997885

Život farností číslo 12, ročník XVI

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jirí Dřímál.
Vše příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.um@abidesign.cz anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází 20. prosince 2009.

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>